

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Josep
Andrés (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Wivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

El valor de la unitat

Malgrat la tensió preelectoral a Catalunya, i no pas sense dificultats, la setmana passada al Parlament de Catalunya es va poder tancar un acord unitari entre les forces polítiques de tradició catalanista. Se'n van excloure, com és habitual, el PP i C's. Com quan es va aprovar el projecte d'Estatut de Catalunya, el setembre del 2005, en aquesta ocasió, CiU, PSC, ERC i ICV-EUiA han tancat un acord per aprovar una resolució que reclama al Tribunal Constitucional que es declari incompetent per a debatre l'Estatut. La tramitació d'aquest acord no fou fàcil. ERC va votar la proposta parlamentària tot i que no va voler participar en la signatura conjunta. Els independentistes addueixen que no volien privar la unitat parlamentària, però van considerar que el text era insuficient, perquè, segons el seu parer, el problema no està en la composició del Tribunal Constitucional, sinó en la Constitució espanyola.

Si de cas, cal valorar que els partits catalans hagin estat capaços de pactar una resposta conjunta que inclogui sensibilitats tan diferents. Naturalment, una resolució d'aquestes característiques ha de tenir un to de moderació molt difícil d'assumir per a una formació com ERC, que un dia va demanar el no al referèndum de l'Estatut, perquè considerà que el text final era una mutilació. Però tampoc no és cap resolució fàcil per al PSC, que ha vist com els seus aliats a Madrid, el PSOE, cada cop han posat més en evidència la disponibilitat a retallar l'Estatut. I tampoc no ho és per a CiU fer un gest d'unitat amb el tripartit, en un moment en què la inèrcia electoral animaria, precisament, a fer tot el contrari.

Cal valorar en la justa mesura el gest d'aquestes formacions. Un gest que es pot entendre com a denominador comú de bona part de la societat catalana, i que no contradiu cap opció que pugui defensar cadascuna de les formacions, ni la d'aquells que consideren, com van expressar, per exemple, el 25 d'abril a les consultes per la independència, que la via estatutària és fosa. Sigui com vulgui, la declaració del Parlament és una demanda de respecte a la decisió expressada pels ciutadans de Catalunya, a través dels seus representants i del seu vot. És una resposta democràtica davant una amenaça real d'involució de l'autogovern que, en aspectes com el lingüístic, posem per cas, pot acabar-nos situant en un nivell previ a l'Estatut del 1979.

Per això, ara, aquesta unitat, ni que sigui sobre unes bases d'entesa mínima, ha de ser defensada a les Corts de Madrid amb una sola veu. L'error comès després del gran pacte del 30 de setembre del 2005, quan, en el procés de negociació de l'Estatut a Madrid, cadascú va anar per la seva banda, no es pot tornar a repetir. És una qüestió de dignitat, però sobretot de respecte als ciutadans que representen. I aquí, el PSC potser és el que hi tindrà més a dir.

Als nostres lectors

Els principals agents econòmics, socials i institucionals dels Països Catalans participen, el divendres 7 de maig, en una jornada per a reivindicar i potenciar l'eix mediterrani com a motor de desenvolupament econòmic de la UE. Una prioritat que no sembla compartida del tot per l'estat, que juga també a impulsar un eix de comunicacions per Aragó, a fi de convertir Saragossa en el centre logístic de la regió mediterrània de l'estat espanyol.

A aquest *nou front d'Aragó* s'hi afegeix un altre litigi, de naturalesa molt diferent: el de la propietat de les obres d'art de les parròquies de la Franja, històricament vinculades al bisbat de Lleida, però d'uns anys ençà segregades en el de Barbastro-Montsó. La lluita als tribunals comença el dia 18 de maig.

Enric Rimbau, director